

eller Afgørelse, der bliver truffen af Formanden i Sø- og Handelsretten, angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Mortifikationsstævning kan udtages, skal være den endelig afgørende, skal jeg bemærke, at jeg antager, at naar der ikke staar noget modsat i Loven, maa denne Afgørelse kunne appelleres efter den almindelige Regel om, at enhver Dommerhandling kan appelleres, selv om den ikke fremtræder som en endelig Kendelse, hvad man vel for Resten i dette Tilfælde meget godt vil kunne naa; der vilde ikke være noget i Vejen for, at den Form benyttes af Formanden.

Som sagt, jeg skal heller ikke gaa ind paa Enkelthederne eller de mange spredte Bemærkninger, der bleve gjorte med Hensyn til de enkelte Paragraffer; det maa jeg forhånde mig, naar jeg ser de enkelte formulerede Endringsforslag. Saa skal jeg erklære mig om, hvorvidt jeg kan anse dem for at være nødvendige eller ikke.

Maten: Jeg ønskede kun at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Opsættelsen af Reglen i § 6 om, hvorvidt Pantstætning af Varer kun kan ske gennem Overdragelse af Garantibeviset. Jeg vil indrømme den højtærede Justitsminister, at det Eted, hvortil han henviste, ganske vist taler for den Opsættelse, at Pantstætningen kun kan ske gennem Garantibeviset. Men paa den anden Side tror jeg, at der foreligger andre Udtalelser i Motiverne, som vise, at hele Reglen i § 6 ikke er at forstå paa den Maade, at Pantretet kun kan stiftes paa den Maade, men at der ogsaa er en anden Maade, hvorpaa den kan stiftes. Jeg skal henvise til Motivernes Pag. 10 om Opsættelsen af § 1 i det foreliggende Udkast i Modstætning til Loven af 23de Februar 1866, § 1 om Oplagsbevis. Det fremhæves netop, at man ikke vil sige „at de oplagte Varer ikke kunne afhændes eller pantsættes undtagen gennem en Overdragelse eller Pantstætning af Beviset selv og ej heller gøres til Genstand for Arrest, Beslag eller Eksekution uden gennem en Forsøgning mod Beviset“. Men som Forfatteren senere kommer til: „der er slet ingen Grund til at udelukke en direkte Overdragelse eller Pantstættelse af Varerne, for saa vidt denne efter den almindelige Lovgivning kan ske o. s. v.“ Altsaa det er det ene. Og dernæst staar der i selve Motiverne til § 6 udtrykkelig Pag. 19: „Saaledes kan Indehaveren af Oplagsbeviset stifte en Haandpanteret i Varerne ved at paategne Beviset derom og overdrage det til Kreditor“. Det

har bestyrket mig i den Opsættelse, at hele Reglen i § 6. baade for Ejendoms og Haandpanterets Vedkommende kun er at forstå paa den Maade, at det er en Form, hvorunder Ejendomsret og Haandpanteret kan stiftes med visse særlige Virkninger, men at man paa den anden Side ikke har dristet sig til i Lovudkastet at gaa saa vidt, at man lægger det Baand paa Friheden, at sige, at naar man kun har et Oplagsbevis, skal man ikke kunne stifte Pant i Varen gennem det. Det mener jeg ogsaa er en Indskrænkning i den fri Raadighed, som man vistnok vil betænke sig paa. — Ejeren har sit Oplagsbevis, han er Ejer af en vis Værdi i Varer ud over den Sum, som er gaaet til Garantibevisets Dækning, jeg spørger nu, om han skal udelukkes fra at raade over den. Jeg ved ikke, om ikke Garantibeviset med de Fordele, som det giver, paa den anden Side medfører saadanne Indskrænkninger, at det kan være tvivlsomt, om de første opveje de sidste. Jeg troede netop, at Lovforslaget respekterede Friheden paa dette Omraade og ikke vilde medføre Umuligheden af Overdragelse og Pantstætning paa en vis bekvem Maade. Men er det Meningen, som blev udtalt, at Haandpanteretten kun kan stiftes paa denne Maade, forekommer det mig utvivlsomt, at det bør siges klart for ikke at vilde dem, som skulle anvende Loven i det praktiske Liv.

Justitsministeren (Melleman): Jeg vil hertil kun bemærke, at jeg tror som sagt Meningen er den, at Pantretten kun skulde kunne stiftes gennem Udstedelsen af Garantibevis, og jeg tror blandt andet det fremgaar deraf, at der ikke i Lovforslaget findes nogen Bestemmelse om Løsning af de Kollisioner, det ærede Medlem nævnte, og som vilde kunne opstaa, hvis Pantstætningen kunde finde Sted ogsaa ved at pantsætte Oplagsbeviset. For Resten mener jeg, at det er ikke nogen Indskrænkning i Friheden, at Pantstætning kun kan ske ved Hjælp af Garantibevis. Det vil man formentlig ikke kunne falde det, i alt Fald ikke dersom man tænker sig § 2 ordnet saaledes, at ikke blot den oprindelige Oplægger af Varer, men ogsaa senere Ejere af Oplagsbeviset kunne forlange Garantibevis udstedt, thi saa er det kun en formel Fremgangsmaade, man lige saa gerne kan iagttage, som man iagttager en anden, og altsaa ikke nogen virkelig Indskrænkning i Handelfriheden. Men for Resten erkender jeg villig, at kan der være nogen som helst Tvivl, bør man søge denne løst ved Lovforslagets videre Behandling.